

LBRIS

We know
books

Raul Neghină

viKtor

Umbre sub soarele Braziliei

t...

TRITONIC

Tritonic Books

București | 2025

Raul Neghină
viKtor – Umbre sub soarele Braziliei

Copyright © Raul Neghină
Copyright © TRITONIC 2025 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.
TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonicon.ro
www.tritonicon.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Mystery & thriller.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEGHINĂ, RAUL

viKtor : umbre sub soarele Braziliei / Raul Neghină. - București :

Tritonic Books, 2025

ISBN 978-606-749-857-8

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocar
Comanda nr. MT01 / 2025
Bun de tipar: Noiembrie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Prolog / 7

PARTEA I / 15

PARTEA II / 148

PARTEA III / 292

O Ato Perdido em Duas Vozes: Só no sacrificio se lembra / 350

Anexe / 386

Notă finală / 388

PARTEA I

*We danced inside a dying spark,
And called it love to feel less cold.
But what we fed beneath the dark
Was just a silence growing old.*

Stillframe Spiral, *Silent Pact*, 1995³

1.

Vîtor se uită îndelung în oglindă, iar persoana pe care o vedea acolo începea, tot mai mult, să-i placă. În decurs de trei ani reușise să slăbească peste 30 de kilograme. Punctul de cotitură fusese momentul în care, la finalul liceului, fusese umilit de o colegă pe care-o plăcuse în tăcere. Atunci hotărâse să facă tot ce-i stătea în putință ca să slăbească. Cântărea 108 kg. Acum, după mult efort și perseverență, ajunsese la 73.

Auzise deja de la un medic că greutatea în sine nu spunea prea multe – ceea ce conta cu adevărat era raportul dintre greutate și înălțime, adică *indice de massa corporală – IMC*⁴. Deschise laptopul și tastă în motorul de căutare *Cálculo do IMC*⁵, ceea ce-l duse imediat pe un site unde i se cerea să introducă mai multe date. La *idade*, completă 22 de ani. La *altura* – 174 cm. Iar la *peso*, cu o oarecare mândrie, tastă: 73 kg.

³ Traducere din engleză și notă a autorului: *Am dansat într-o scânteie pe moarte / Și-am numit-o iubire, ca să nu ne fie frig. / Dar ce-am hrănit sub întuneric / A fost doar o tăcere care îmbătrânește*. Stillframe Spiral – *Legământ tăcut*, 1995. Stillframe Spiral – formație de progressive metal cu accente lirice și atmosferice, care explorează fragilitățile emoționale și conflictele tăcute din relații.

⁴ Traducere din portugheză: indicele de masă corporală

⁵ Traducere din portugheză: calculul indicelui de masă corporală

Rezultatul apără instantaneu: 24,1. Iar dedesubt, mesajul în verde: *Parabéns! Você tem um peso normal!*⁶.

Văzând acest lucru, Vítor își zâmbi sie însuși cu mândrie, apoi deschise o altă pagină a motorului de căutare și tastă: *sites de namoro no Brasil*⁷, apoi alege unul situat în partea superioară a rezultatelor, intitulat *EncantoLatino.com*, datorită faptului că îi plăcu cel mai mult cum suna. Pe prima pagină fu întâmpinat de întrebarea: *Ce-ți dorești?*, având variantele: *serios*, *prieten(ă)* prin corespondență, *romantic*, *flirt* sau *obraznic*. Fără a ezita vreo secundă, Vítor făcu click pe „*serios*”, după care pagina se schimbă, întrebându-l dacă este bărbat sau femeie, apoi trebui să selecteze dacă este interesat de bărbați sau femei și între ce limite de vârstă.

Vítor făcu click pe „*femei*” și limită vârsta de căutare între 18 și 25 de ani. La următorul pas, urma să aleagă un hobby care dorea să-l lege de cea pe care o căuta. Aici selectă filmele, muzica și concertele, natura și călătoriile. Apoi urma cererea de a-și introduce data nașterii, după care numele sau porecla. Vítor introduse fără nicio ezitare numele care îl identificase deja, de ceva vreme, în mediul online: *viKtor*.

Pe acesta îl crease într-o noapte tăcută, cu mâinile tremurând ușor pe tastatură. Litera *K*, scrisă cu majusculă, o adăugase instinctiv – îi părea mai tăioasă, mai rece, aproape ca o armă. În acel detaliu se concentra o dorință veche: să nu mai fie niciodată cel umilit, ci un nume care să inspire distanță, forță, control. *viKtor* nu era doar o identitate digitală, ci și o formă de protecție, o piele nouă, poate chiar o încercare de a deveni altcineva. Alesese numele ca pe o mască. Iar cu timpul, începea să simtă că masca îl purta pe el.

După ce-și stabilise *usernameul*, i se ceru adresa de e-mail și o fotografie de profil. Atunci, Vítor deschise un nou tab și

⁶ Traducere din portugheză: *Felicitări! Aveți o greutate normală!*

⁷ Traducere din portugheză: *website-uri de dating în Brazilia*

tastă în motorul de căutare cuvântul *macaco*⁸. Selectă secțiunea „*imagini*” și alege o poză care i se păru amuzantă. O descarcă și o încarcă imediat pe site-ul de *dating*. Abia apoi i se deschise galeria cu fotografiile fetelor care întruneau criteriile stabilite de el. Ceea ce văzu îi încântă privirea: tinere atrăgătoare, de toate felurile – albe, creole, de culoare...

Totuși, îl frapă faptul că multe păreau a fi doar niște parashute de unică folosință, exact genul de persoane care l-ar fi putut jigni sau răni. În cele din urmă, zări un profil diferit: o fată care, asemenea lui, nu-și încercase fotografia reală, ci doar imaginea unui bananier. Tocmai pe aceasta dădu click.

Se deschise pagina ei de profil, unde apăreau răspunsurile la întrebările standard ale site-ului. Nume: *Deusa da Lua*⁹, vârsta: 18 ani, locuiește în: Rio de Janeiro, Brazilia. Ocupație: elevă la școala Luanei. Formare profesională: momentan, niciuna. Limbi vorbite: portugheza. Relație: singură. Copii: nu. Fumătoare: niciodată. Alcool: niciodată. Înălțime: 163 cm. Constituție corporală: slabă, cu posteriorul mai pronunțat. Ochii: câprui. Părul: negru.

Vítor, la rândul său, nu apucase încă să-și introducă niciun fel de informații. Până la urma urmelor, încercase totul mai degrabă dintr-o pornire spontană, luând toată chestiunea pe jumătate în glumă. Nu se gândise niciodată cum ar putea funcționa o asemenea treabă. Apoi, dintr-o dată, văzu că fata ce se ascundea în spatele imaginii cu bananier era online și că putea să i se adreseze pe loc prin intermediul unui buton de chat. Nu așteptă prea mult și-i scris:

*Olá, podemos tentar...?*¹⁰

Răspunsul nu se lăsă mult așteptat:

*Oh, o macaco que quer se tornar um banana!*¹¹

⁸ Traducere din portugheză: *Maimuță*

⁹ Traducere din portugheză: *Zeița lunii*

¹⁰ Traducere din portugheză: *Bună, am putea face o încercare...?*

¹¹ Traducere din portugheză: *Oh, maimuțoiul care vrea să se dea la banane!*

Văzând ce-i răspunse fata, Vitor simți brusc ca o lovitură în plex. Așa deci, o nouă insultă, parcă nu îndurase destule până acum... Și nici măcar nu-l cunoștea! Din cauza celor trăite în școală, Vitor își dezvoltase cu timpul niște antene foarte fine, menite să detecteze orice urmă de ofensă încă de la o distanță respectabilă, pentru a se putea proteja și apăra. Da, trebuia să aibă el singur grijă de persoana lui, căci dacă nu, cine ar face acest lucru pentru el în lumea asta mare și plină de ură?

Citise pe net despre termenul de *hater*, menit să-i desemneze mai ales pe cei din mediul online care trăiau bucurii imense prin comentarii negative, jignind și amenințând pe alții fără a-i cunoaște în realitate. Și atunci, dintr-o dată, simți cum crește furia în el și trânti pe loc capacul laptopului. Apoi se întinse puțin în pat și, de supărare, ațipi pentru o vreme.

Avu un scurt vis în care i se arătă răposatul său tată. Zâmbea cu fața aceea de tip sigur pe sine, cu părul tuns scurt ca întotdeauna și purtând o cămașă cu mânecile suflecate, pe brațul drept zărindu-i-se tatuajul cu șarpele boa, de care fusese atât de mândru. Nu era tatăl lui așa cum îl cunoscuse. Sau poate era doar o proiecție întunecată, ieșită la suprafață din tulburările lui interioare? Îl privea cu o superioritate calmă, cerându-i, cu un zâmbet ironic, o bancnotă de 100 de reais.

Vitor rămase uimit de cererea tatălui său, știind cât de bine fusese el plătit în Legiunea Străină.

– *De ce ai nevoie de bani? întrebă el, cu glas de copil.*

Tatăl îi zâmbi ironic.

– *Ei, fule... ca să-ți aduc și ție o fată. Să te poți juca o oră cu ea... Ha, ha, ha...*

Se trezi într-un târziu, cu un ghimpe în inimă, apoi se sculă și se reazează în fața laptopului, dorind să-și continue munca la dezvoltarea unei aplicații proprii. Nici nu ridică bine clapa laptopului, când văzu site-ul de dating încă deschis, cu o notificare care pâlpâia: primise mesaje noi.

Curios, aruncă o privire, deși se hotărâse să înceteze cu astfel de lucruri. Deși la profil încărcase doar poza cu maimuțoiul, fu surprins să vadă că deja vreo șapte fete i se adresaseră. Printre mesaje, zări că avea unul și de la *Deusa da Lua*, cea pe care o abordase el.

Erau doar câteva cuvinte: *Desculpe, sem querer ofender.*¹²

Văzând vorbele fetei, Vitor simți cum i se risipește repede supărarea, așa cum i se întâmpla de cele mai multe ori când noi speranțe sau lucruri pozitive reapăreau la orizont. Îi răspunse numaidecât:

*Não fazer nada. Estou apenas sendo sensível.*¹³

După câteva minute, ea îi scrisese înapoi: *Estarei esperando por você no Rio de Janeiro para conhecê-lo. É interessante o fato de não sabermos como é a aparência um do outro. Vamos marcar uma data e um ponto de encontro. Se conseguirmos nos reconhecer assim, então teremos uma chance!*¹⁴

Problema era că fata locuia la mii de kilometri depărtare de el. Pe uscat, drumul se învârtea anevoios prin ținuturi tropicale și teritorii uitate, atinse doar pe alocuri de civilizație. Cu avionul, totul se simplifica: câteva ore de zbor și era acolo. Deschise imediat un site de zboruri și constată că putea ajunge în Rio în vreo patru ore. Cel mai ieftin bilet pe care îl găsi costa 800 de reais.

După ce stabiliră toate detaliile, își cumpără biletul. Așadar, în trei zile avea să-și înfrunte destinul. Urmău să se întâlnească pe trotuarul pavat cu mozaic ce mergea de-a lungul frumoasei plaje Ipanema din Rio, ultimele ei cuvinte

¹² Traducere din portugheză: *Scuze, nu am vrut să te jignesc.*

¹³ Traducere din portugheză: *Nu face nimic. Sunt eu mai sensibil din fire.*

¹⁴ Traducere din portugheză: *Te aștept la Rio de Janeiro să ne cunoaștem. E interesant că niciunul dintre noi nu știe cum arată celălalt. Să stabilim o dată și un punct de întâlnire. Dacă reușim să ne recunoaștem așa, e de bine — atunci avem o șansă!*

fuseseră misterioase: *Se você prestar atenção aos detalhes, saberá onde me encontrar!*¹⁵

După ce scrisese cuvintele, ea nu mai apăruse online. Iar după vreo oră, Vítor văzu că-și ștersese și contul.

2.

Antonia Ribeira, mama lui Vítor, avusese în copilăria acestuia două fețe. Pe de o parte, apărea ca o doamnă de vârstă mijlocie, mereu îngrijită, elegant coafată și machiată discret, vorbind blând și emanând o aparentă căldură sufletească – așa se comporta când erau și alții de față, ori în perioadele în care soțul era plecat în misiunile sale. Reversul era însă o femeie rece și violentă, care din senin, îl trimitea pe Vítor „să meargă cumintel” în temnița lui din subsolul casei coloniale în care locuiau. Locuința se afla în cartierul select Adrianópolis, o zonă exclusivistă din Manaus, unde doar cei din clasele superioare își permiteau să trăiască. Metamorfoza Antoniei se petrecea, de regulă, fie în zilele când soțul era acasă, în permisie, fie în după-amiezile când primea vizita unor domni eleganți și cu maniere impecabile – desigur, întotdeauna în lipsa lui.

Antonia nu lucrase niciodată, iar Vítor nu-și amintea s-o fi văzut implicată într-o activitate profesională. Cu toate acestea, nu le lipsise nimic. Oficial, era casnică și se ocupa de fiul ei, de nevoile și educația lui. Iar într-o anumită măsură, chiar o făcea – dar doar când se afla sub influența „duhului blândetii”. De gătit se ocupa rar. Când nu lua masa la școală, Vítor era dus prin restaurantele de lux din *Cidade Velha*, cartierul istoric al Manausului, cu clădiri coloniale și chelneri impecabili care le serveau feluri de mâncare exotice, cu denumiri pe care nu le mai auzise vreodată. Alteori mergeau la

¹⁵ Traducere din portugheză: *Dacă ești atent la detalii, vei ști unde să mă găsești!*

cinematograf sau la frumoasa operă a orașului. Când mergeau la cea din urmă, înainte de spectacol, mama îi făcea un scurt rezumat al piesei, convinsă că „îl cultiva” – așa cum repeta adesea, mai ales în prezența altora. Își amintea de serile când văzuseră *Tosca*, *Traviata*, *Cavalleria rusticana* ori *Bărbierul din Sevilla*. Nu înțelegea prea mult pe atunci, dar muzica îi aducea o liniște stranie, parcă venită din altă lume. Acelea erau așa-zisele „zile bune”. Dar niciodată nu putea ști când avea să se producă schimbarea. Brusc, apăreau „zilele rele”. Atunci, Antonia intra în camera lui, cu ochii aceia sticloși și goi, asemenea unei vipere care așteaptă momentul potrivit pentru a ataca. Îi spunea pe un ton sec:

– Vítor, cred că a venit timpul să mergi în micuța ta cameră secretă.

Pentru el, asta însemna beciul casei – o lume subterană, în care domneau umbrele și creaturile groazei. Dacă se supunea fără protest, totul se derula „în liniște”. Și de cele mai multe ori, așa făcea. Doar la început se opusese de câteva ori, având ideea proastă de a riposta.

– Nu, mamă! spusese el cu voce tremurată. Avea vreo cinci-șase ani. Nu, mamă, acolo e frig și întuneric... Și murdar... Și... și sunt ei...

Antonia îl privise calm, fără nicio tresărire. Apoi ieșise din cameră și se întorsese cu una dintre curelele de piele ale soțului. Începuse să-l lovească fără milă, pe tot corpul, chiar și peste față.

Iar dacă nici atunci nu înțelegea, urma alt „tratament”: capcana de șoareci, în care îl obliga să-și bage degetele. Fiarele reci îi strâneau pielea cu o forță cumplită, aproape sfâșiindu-l.

Dar peste toate, pivnița rămânea suprema pedeapsă. Dincolo de ușa groasă de lemn, întărită cu bare de oțel, se afla împărăția întunericului. Pentru Vítor, era cea mai traumatizantă experiență pe care o trăise vreodată.

Își amintea cu groază prima dată când fusese trimis acolo. Mama coborâse împreună cu el, deschisese ușa și, cu un aer politicoș, îl invitase:

– Hai, puiule, intră.

Imediat ce trecuse pragul, ușa fusese trântită și încuiată cu un sunet sec. O singură dată uitase s-o încuie... Dar dacă acel episod fusese o binecuvântare sau un blestem, nici măcar ca adult nu putea spune. Un singur lucru îi adusesese acea scăpare: descoperise ce făcea ea, în timp ce el se chinuia singur, înfricoșat, în întunericul abisal.

Încă de la prima coborâre, fusese întâmpinat de șobolani – mari, grăsani, scârboși – care năvăleau peste el cu blănurile ude și ghearele mirosind a putreziciune. Se strângea pe jos, cu mâinile peste cap, așteptând să treacă „vizita”. Dar nu era vorba doar de atingerile acelea respingătoare. Erau și mușcăturile – dureroase, sfâșietoare – și, deși hainele îi ofereau o protecție minimă, mâinile îi rămăneau mereu expuse. Le folosea ca scut pentru față, dar rareori reușea să se apere cu adevărat. Iar dincolo de șobolani, mai existau și alte creaturi...

Anii treceau, dar umbrele din pivniță nu rămăseseră închise între zidurile casei. Ieșiseră cu el afară, se strecuraseră prin hainele lui, se cuibăriseră în privirea sa, în gesturile reținute, în felul în care încerca cu disperare să nu atragă atenția. Dar tocmai acea discreție, acea slăbiciune tăcută care îi traversa fiecare mișcare, îl transformase într-o țintă – ținta perfectă pentru colegii săi de școală.

3.

Celina stătea în cămăruța cocioabei din *favela Esperança*, pe care o împărțea cu mama ei. Era singură, fiindcă, așa cum bănuia, mama se afla deja la „vânătoare”. Doar se lăsa seara, iar foamea – bine știută și nerușinată – nu mai avea răbdare.

Nu-și amintea să fi fost vreodată o zi în care mama ei să fi fost cu adevărat prezentă pentru ea. Așa fusese întotdeauna...

Uneori, femeia se întorcea aproape de miezul nopții, însoțită de „prada” serii. Râsete groase și gemete vulgare se auzeau din camera vecină, slab izolată, pierzându-se printre aburii alcoolului ieftin, băut cu nemiluita.

Bine făcuse fratele ei vitreg, care plecase de ani buni din această baracă a degradării, ce se afunda tot mai mult pe măsură ce trecea timpul. Poate că venise și pentru ea clipa să-și ia lumea-n cap. Dar încotro? Mai ales acum, când împlinise 18 ani și devenise, oficial, majoră...

Și nici măcar astăzi, când trebuia să-și serbeze majoratul, nu se întâmpla nimic special – așa cum văzuse că făceau odraslele bogaților în serialele acelea de duzină, pe care le urmărea toată mahalaua mizeră, pentru a-și îneca amarul în fața sărăciei în care se scufundau zi de zi, fără speranță.

Dar pentru ea exista speranță – frumos cuvânt, pe care-l rostea Luana, zâna ei cea bună, de fiecare dată când o vedea abătută și dorea s-o încurajeze puțin. Ce-ar fi fost viața ei astăzi, dacă nu ar fi avut-o pe Luana...

Celina avea ochii plânși și stătea în fața oglinzii, privindu-și cu o fascinație morbidă cadoul pe care și-l făcuse singură de ziua ei. De cealaltă parte, o privea o tânără cu pielea de culoare ciocolatiu închis, având brațele, de sus până jos, complet mutilate. Din răni – care erau destul de superficiale, doar pielea era zgâriată – se scurgeau pretutindeni firișoare subțiri de sânge.

După ce mama ei plecase, căutase prin mizerabila încăpere care cu greu se putea numi baie și subtilizase lama de bărbierit cu ajutorul căreia aceasta se „împrospăta” zilnic, răzându-și urmele de păr pubian înainte de fiecare escapadă nocturnă. Lamă pe care apoi și-o așezase pe brațe și începuse să o tragă ușor în jos, fiecare zgârietură care-i provoca durere producându-i în același timp și un acces de bucurie, de mulțumire.